

КРІЗЬ ПОПІЛ — СОНЦЕ

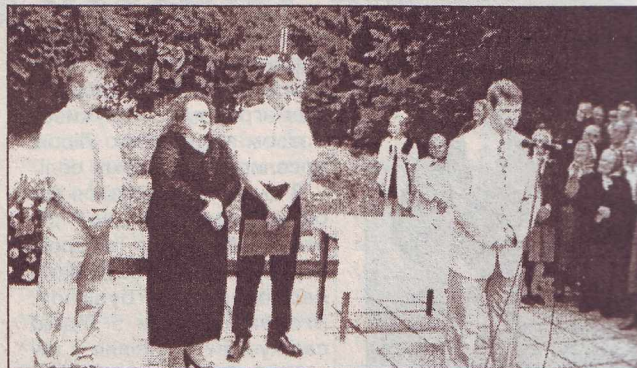
Того ранку над сонним Малином знову лагідно всміхалося, викупане в щедрих липневих росах, сонце. Близьче до полудня воно вже встигло приголубити і село, і довколишні поля. Можливо, таким лагідним був і той пам'ятний день 13 липня 1943 року. Але тоді сонце таким не було. Воно, напевно, ховалося за хмарами, щоб не бачити пекла, не бачити страшних мук тих, хто конав у полум'ї...

Очевидці бачили зловіс-

ний стовп вогню і диму, чули несамовиті зойки, стрілянину, скиглення собак, іржання коней, рев худоби...

І досі, з відстані, що вимірюється у 57 років, ми запитуємо: «За що?! За який тяжкий гріх так жорстко покарано отих майже 800 мешканців? За те, що вони розмовляли різними мовами? За те, що любили життя?».

Так, ми адресуємо ці запитання у вічність. Але давайте повернемося на хвилину у майже нереальний світ і уявімо... суд над тим,

хто забрав сотні людських життів. Що б сьогодні відповіли нам колишні гітлерівські вояки, учасники каральної експедиції? Напевно, вони б сказали те, що і їхні вожді на Нюрнберзькому процесі: ми виконували наказ... А, може, вони б

щиросердечно каялись, просили в Бога прощення за тяжкий гріх?

Що ж, Бог милостивий. Але ж є й гріх неспокутуваний...

Втім, не судити вбивць зібралися минулого тижня жителі Малина та навко-

лишніх сіл. Вони прийшли, щоб схилити голови в поклоні перед світлою пам'яттю невинних жертв лихоліття. Мітинг, що відбувся на могилі мучеників, відкрив директор місцевої школи Валерій Котляй. Хвилюючими були виступи заступника голови райдержадміністрації Людмили Мартинової, сільського голови села Малин Миколи Мосіна.

Голова райдержадміністрації Сергій Костючко на мітингу не проголошував палкої промови. Він звернувся до людей простими, зрозумілими всім словами. І суть цих слів теж була зрозуміла: злагода, взаєморозуміння, примирення, в тому числі і між представниками всіх релігійних конфесій.

У той день священики УПЦ КП відправили на могилі поминальний молебень. Участь у богослужінні взяв владика Рівненський і Острівський Даниїл.

На могилу жертвам Малинської трагедії лягли квіти. Вони, ці квіти, завжди були і будуть невід'ємним атрибутом нашої пам'яті, світлою даниною людським стражданням.

Василь ХУДИК.

На фото: під час мітингу та богослужіння.